

Arrest

nr. 296 574 van 6 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Telly MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 5 oktober 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van het verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) dat door verzoeker in België werd ingediend. De verwerende partij maakt toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek

om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) en is op grond daarvan van oordeel dat het aan de Nederlandse autoriteiten toekomt om het VIB te behandelen op grond van de volgende motieven:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE
VERLATEN**

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: K.

voornaam: K.

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Nigeria

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Nederland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18§ 1d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer K., K., geboren [...] in [...], die verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te hebben, verder de betrokkene genoemd, diende op 06.09.2023 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Hij legde op dat moment geen identiteits-of reisdocumenten voor. Betrokkene staat in andere lidstaten gekend met volgende aliassen:

-in Zwitserland als K., K., geboren [...]

-in Portugal als O.A., K. [...], geboren [...]

-in Duitsland als K., K., geboren [...] in [...]

-nog volgens Duitsland als K., K., geboren [...] en K., K., geboren [...]

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot elf treffers in Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 en artikel 14 van Verordening 604/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de vingerafdrukken van betrokkene eerder werden genomen in kader van verzoeken om internationale bescherming:

-op 15.05.2015 in Italië

-op 24.05.2016 in Duitsland

-op 24.01.2017 in Oostenrijk

-op 06.11.2018 in Nederland

-op 23.10.2019 in Zwitserland

-op 16.01.2020 in Oostenrijk

-op 09.02.2020 in Nederland

-op 15.09.2020 in Nederland

-op 09.11.2021 in België

-op 26.04.2022 in Nederland

-op 13.01.2023 in Portugal

Betrokkene werd in kader van zijn volgend verzoek gehoord op 13.09.2023. Hij legde toen geen identiteits-of reisdocumenten voor, verklaarde dat hij nooit een paspoort heeft gehad en dat hij een geboorteakte had maar niet weet waar die is.

Betrokkene verklaarde dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft.

Betrokkene verklaarde dat hij geen gezins-of familieleden in België heeft.

Betrokkene verklaarde dat hij België in 2021 binnenkwam en in februari 2022 verliet. Hij verklaarde dat hij toen naar Nederland werd teruggestuurd omdat zijn verzoek onder de Dublin III-Verordening viel. Hij verklaarde dat hij van februari 2022 tot augustus 2022 in Nederland verbleef, deels in een detentiecamp. Bij zijn vrijlating trok hij via België, Frankrijk en Spanje naar Portugal. Daar kwam hij in augustus 2023 aan.

Hij bleef er een maand en vertrok toen hij hoorde dat zijn verzoek om internationale bescherming er ook onder Verordening 604/2013 viel. Hij reisde dan met de bus via Frankrijk en Spanje naar België, waar hij begin september 2023 aankwam.

Betrokkene werd tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij precies in België opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij antwoordde dat hij hulp nodig heeft en Nederland zijn verantwoordelijkheid niet neemt. Hij verklaarde dat hij homoseksueel is en uit het noorden (i.e. van Nigeria) komt waar dit echt een taboe is. Nogmaals gevraagd waarom hij precies naar België kwam, antwoordde hij dat hij medische klachten heeft en niet terug naar Nigeria kan. Er werd ook gevraagd of betrokkene, omwille van omstandigheden van opvang en/of van behandeling, bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Nederland. Hij stelde dat Nederland hem wil terugsturen naar Nigeria en dat hij helemaal niet terug kan. Nogmaals gevraagd of hij om andere redenen bezwaar heeft, antwoordde hij dat ze hem (i.e. in Nederland) terugsturen naar een land waar hij niet terug naartoe kan. Hij verklaarde dat hij niet voldoende had gezegd dat hij homoseksueel is en hij hierdoor aan geloofwaardigheid verloor. Hij verklaarde dat hij in het begin bang was om het te zeggen. Hij verklaarde dat hij na de weigeringsbeslissing schrik had dat ze hem gingen deporteren en hij daarom naar andere landen is gegaan. Hij stelde dat hij niet weet of hij een tweede kans kregen zou krijgen.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat wanneer er op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Dactyloscopisch onderzoek leverde meerdere resultaten type "1" op. Artikel 24 §4 van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het resultaat toont dus aan dat betrokkene eerder verzoeken om internationale bescherming indiende in Italië,

Duitsland, Oostenrijk, Nederland, Zwitserland, Portugal en België.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn aanmelding dd. 06.09.2023 dat hij zijn vingerafdrukken eerder in Italië en Duitsland afstond en in deze landen ook internationale bescherming had gevraagd. Tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 13.09.2023 verklaarde betrokkene dat hij eerder in Portugal een verzoek om internationale bescherming had ingediend en dat hij er een Dublinbeslissing voor Nederland kreeg. Geconfronteerd met het gegeven dat er nog andere Eurodac 1-treffers zijn zoals een hit voor Nederland uit 2022, verklaarde betrokkene dat hij in Nederland enkel in 2018 asiel had gevraagd en hij er toen een weigeringsbeslissing had gekregen. Hij verklaarde dat hij er in 2022 geen asiel had gevraagd en ze hem toen opgesloten hebben.

Betrokkene diende op 09.11.2021 een eerste keer een verzoek om internationale bescherming in in België. We bekwamen toen op 13.01.2022 een akkoord tot terugname door de Nederlands instanties conform artikel 18 (1)d van Verordening 604/2013. Betrokkene weigerde toen vrijwillig terug te keren naar Nederland en werd daarop vastgehouden. Op 26.04.2022 werd hij toen overgedragen aan de Nederlandse instanties.

Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet verliet sinds zijn binnenkomst, is niet in het bezit van een verblijfstitel afgeleverd door een lidstaat en trok na zijn eerdere verzoeken en overdrach aan Nederland opnieuw naar België.

Gelet op het bovenstaande waren onze diensten van oordeel dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene waarschijnlijk bij Nederland berust.

Op 21.09.2023 stuurden we een terugnameverzoek aan de Nederlandse, Duitse, Zwitserse, Oostenrijkse, Portugese en Italiaanse instanties. Diezelfde dag beantwoordden de Zwitserse instanties ons verzoek met een weigering omdat hij op 16.01.2020 door Zwitserland terug werd gestuurd naar Oostenrijk. Op 25.09.2023 weigerde ook Duitsland ons verzoek.

Op 27.11.2018 weigerden ze namelijk een terugnameverzoek van Nederland en Nederland stuurde geen vraag om herziening. Op 26.09.2023 stuurde Portugal ons eveneens een weigering aangezien Nederland op 02.05.2023 akkoord was gegaan betrokkene terug te nemen waarop betrokkene onderdook en Portugal de overdrachtstermijn verlengde. Nederland stuurde onze diensten op 03.10.2023 hun akkoord om betrokkene terug te nemen conform artikel 18 §1 d van Verordening 604/2013. De Italiaanse instanties stuurden ons op 04.10.2023 derhalve een weigering tot terugname van betrokkene.

Nederland onderschrijft als lidstaat het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen die voortkomen uit de Conventie van Genève en het EVRM. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 echter dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers ertoe kunnen leiden dat de verzoeker in die lidstaat een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat naar een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De toepassing van Verordening 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen in welke lidstaat hij internationale bescherming vraagt en dat het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij dit maal in België een verzoek om internationale bescherming indient omdat hij hulp nodig heeft en Nederland zijn verantwoordelijkheid niet zou opnemen. Hij verklaarde dat hij homoseksueel is en uit het noorden (i.e. van Nigeria) komt waar dat dit echt taboe is. Gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom hij precies in België een verzoek indient, stelde hij dat hij medische klachten heeft en niet terug naar Nigeria kan. Betrokkene haalde hiermee geen overtuigende argumenten aan om de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013 toe te passen.

De Nederlandse instanties stemden op 03.10.2023 in met de terugname van betrokkene conform artikel 18 §1 d van Verordening 604/2013. Dit betekent dat het verzoek van betrokkene in Nederland afgewezen werd, hetgeen betrokkene ook verklaarde. Na overdracht zal betrokkene in Nederland een nieuw verzoek kunnen indienen als hij dit wenst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van betrokkene aan Nederland "indirect refoulement" impliceert, merken we op dat Nederland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Nederlandse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Nederland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft, zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende

autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Nederland staande blijft.

In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Nederlandse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Nederland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Op basis van de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door betrokkene in Nederland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de desbetreffende standaarden werd getoetst. De vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming voor de betrokkene werden reeds door de Nederlandse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden. Het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het niet langer verlenen van verblijfsrecht, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering maken onlosmakelijk deel uit van een asiel- en immigratiebeleid. Er is naar onze mening geen aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een terugkeer naar Nederland omdat hij er een weigeringsbeslissing kreeg. Hij verklaarde dat Nederland hem wil terugsturen naar Nigeria en hij helemaal niet terug kan. Gevraagd of er nog andere redenen voor bezwaar zijn, herhaalde betrokkene wat hij reeds gezegd had. Hij verklaarde dat hij (i.e. in Nederland) niet voldoende gezegd had dat hij homoseksueel is en hij hierdoor aan geloofwaardigheid verloren had. Hij stelde dat hij in het begin bang was om het te zeggen. Hij stelde dat hij na het krijgen van de weigeringsbeslissing schrik had dat ze hem gingen deporteren en hij daarom naar andere landen is getrokken.

Zoals reeds aangehaald biedt het indienen van een verzoek om internationale bescherming geen garantie op het verkrijgen van verblijfsdocumenten. Het loutere gegeven dat betrokkene een weigeringsbeslissing kreeg in Nederland wijst er niet op dat hij door een overdracht een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De situatie van verzoekers om internationale bescherming in Nederland wordt onder andere belicht in AIDArapporten ("Asylum Information Database"), een project dat mede gecoördineerd wordt door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) (Anna Chatelion Counet, Arno Pinxter, e.d., "Asylum Information Database – Country Report : Netherlands – 2022 update", laatste update op 22.05.2023, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/05/AIDA-NL_2022update.pdf). Een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

In dit rapport wordt gesteld dat bij personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Nederland worden overgedragen de standaardprocedure tot het bekomen van internationale bescherming gevolgd wordt. Indien het gaat om een terugname ("take back") van de betrokkene, hetgeen in dit dossier het geval is dan kan de overgedragen persoon in Nederland een nieuw verzoek om internationale bescherming indienen indien er nieuwe elementen zijn. Dit verzoek wordt dan beschouwd als een volgend verzoek om internationale bescherming, met uitzondering van verzoeken die als impliciet ingetrokken werden beschouwd (p.54).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Nederland worden overgedragen dezelfde problemen ondervinden als andere verzoekers in Nederland. Het rapport meldt dat er doorheen 2022 aanzienlijke problemen waren met betrekking tot registratie en opvang en dat er tot op heden moeilijkheden bestaan op deze vlakken (p.54). Dit leidt ons inziens echter niet tot het besluit dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangfaciliteiten voor verzoekers in Nederland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten en in die mate dat van een overdracht dient te worden afgezien.

In het rapport lezen we verder dat alle verzoekers in Nederland recht hebben op materiële opvangcondities en dit van het moment dat ze uiten een verzoek om internationale bescherming te willen indienen. Tijdens een eventuele beroepsprocedure behoudt de verzoeker zijn recht op opvang tot vier weken nadat het beroep werd verworpen. Sinds 2022 is er sprake van een opvangcrisis in Nederland. Er werden echter verschillende maatregelen genomen en o.a. crisisopvangcentra geopend. Sinds september 2022 slapen er geen verzoekers meer op straat (p. 95-98).

Tijdens zijn aanmelding dd. 06.09.2023 verklaarde betrokkene dat hij een darminfectie heeft waardoor hij niet kan eten alsook problemen aan de wervelkolom. Ook tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 13.09.2023 verklaarde hij rugproblemen te hebben, dat hij hiervoor contact heeft met een dokter en binnenkort een afspraak heeft.

Gevraagd of hij deze problemen al in Nigeria had, verklaarde hij dat hij er geslagen werd en er op hem geschoten werd maar dat de problemen verergerd zijn doordat hij nooit echt medische hulp kreeg. Gevraagd of hij soms psychologische klachten heeft, stelde betrokkene dat hij denkt dat hij PTSD heeft. Hij verklaarde dat hij zijn focus verliest en zichzelf eraan moet doen herinneren dat hij nog leeft.

Betrokkene leverde tot op heden geen medische verslagen aan. Hij stuurde ons wel bewijzen van twee voorschriften voor onderzoeken. Deze voorschriften werden op 03.10.2023 voorgeschieden door het Rode Kruis en hebben betrekking op een radiografie van de wervelkolom en een orthopedische consultatie voor chronische rugklachten. We merken op dat het hier slechts om voorschriften voor onderzoeken gaan. Betrokkene bracht geen elementen aan waaruit we effectief kunnen besluiten dat er in zijn geval sprake is van ernstige mentale of lichamelijke aandoeningen en in die mate dat een overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand of dat een overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Nederland bij wet voorzien is (p. 113). Verzoekers hebben op dezelfde manier toegang tot gezondheidszorg als Nederlandse burgers. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Nederland niet van een vergelijkbaar niveau als in België zijn en dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Nederland niet de nodige zorgen kan krijgen.

Hoewel de auteurs melding maken van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, (p.113), kan niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Nederland een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen op het feit dat in Nederland, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers maar dat dit niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Nederland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013, noch dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Nederland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat de Nederlandse autoriteiten vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

We benadrukken verder dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Betrokkene maakte niet aannemelijk dat Nederland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie.

Gelet op het voorgaande besluiten we dat er op geen enkel moment aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Nederland een reëel risico impliceert op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande besluiten we overigens dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18 §1d van Verordening 604/2013.

Betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Nederlandse autoriteiten."

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. Uiteenzetting van het middel

Verzoeker voert het volgende middel aan:

“Schending van artikel 3 EVRM, iuncto schending van artikel 2, 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Aan verzoeker werd de beslissing betekend: beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Eerstens wenst verzoeker te benadrukken dat hij zich uitdrukkelijk wenst te verzetten tegen zijn overdracht naar Nederland.

Verzoeker, geboren in [...], verklaart dat hij als minderjarige zijn land van herkomst heeft verlaten om ernstige redenen wegens zijn homoseksuele geaardheid.

Hij was nog steeds minderjarig toen hij in de Europese Unie (voor de eerste keer in Italië op 15.05.2015) een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Uiteindelijk heeft hij in Nederland zijn verzoek om internationale bescherming doorlopen. Gezien hij wantrouwig was jegens de overheid, en gezien zijn jonge leeftijd, heeft hij evenwel niet verteld over zijn homoseksuele geaardheid.

Hij heeft dan ook een weigeringsbeslissing ontvangen van de Nederlandse autoriteiten. De Nederlandse autoriteiten hebben hem dan ook opgesloten m.o.o. een repatriëring naar zijn land van herkomst, Nigeria. Gezien een effectieve repatriëring niet mogelijk was, hebben ze hem vrijgesteld, maar er werd verzoeker duidelijk gemaakt dat hij de volgende keer dat hij in handen zou komen van de politie, hij zal gerepatriëerd worden naar Nigeria.

Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat hij om ernstige redenen zijn land van herkomst verlaten heeft. Verzoeker is namelijk homoseksueel.

Uit informatie waar verzoeker over beschikt, blijkt dat de Nigeriaanse autoriteiten zeer repressief optreden jegens homoseksuele handelingen. (zie: <https://www.humandignitytrust.org/country-profile/nigeria/>)

‘2023

In October, 76 people, including 59 men and 17 women, were arrested by security forces in the city of Kano on charges of organising a gay wedding. Buhari Saad, a spokesperson of the Nigeria Security and Civil Defence Corps (NSCDC) in Gombe State, a paramilitary organisation under the government, declared: “We apprehended 76 suspected homosexuals at a birthday party organised by one of them who was due to marry his fiancé at the event”.

In August, a mass arrest was conducted in southern Delta state’s Ekpan town in an event described by authorities as a ‘gay wedding’. The number of arrested people is unclear. A police spokesperson stated that 67 people will be prosecuted for “allegedly conducting and attending a same-sex wedding ceremony.” Some of the suspects were paraded in front of cameras by police authorities during a live broadcast. In September, 69 individuals who had been arrested were released on bail after posting to court 500,000 naira (\$645) each.

2022

In June, a sharia court ruling sentenced three men to death by stoning for same-sex sexual acts in the northern state of Bauchi. In response to the sentence LGBTQ+ rights groups voiced fears that this could prompt similar cases in the country’s states that apply Islamic law. William Rashidi, director of Equality

Triangle, is reported to say: 'This sentencing opens the door for more draconian judgments against LGBTQ persons. It's a call for violence.'

In March, 42 persons were arbitrarily arrested and detained by the police in Kaduna based on their perceived sexual orientation, according to The Initiative for Equal Rights, a local NGO.

2021

In December, 40 men, presumably gay, were arrested at a birthday party in Bauchi. 31 were released on bail while nine other, perceived as more feminine, were kept in custody. The Police and Hisbah, the Islamic morality police, misreported the issue, stating that the men were conducting a gay marriage. The victims were arraigned before the Sharia court for "unnatural offences".

2020

The US Department of State report found that in the 12 northern states that adopted Sharia law, those convicted of same-sex sexual conduct may be subject to stoning, however the courts did not impose such sentences during the year. Instead, those convicted were sentenced to lashing.

In January, religious police arrested 15 recent graduates at a party in Kano, northern Nigeria. In confirming the arrests, Deputy Commander-General Shehu Tasi'u Is'haq said: "We arrested and transferred the errant students to our correctional centre at our headquarters in Sharada. While at our correctional centre, they will be re-oriented and at the close of the day, they will desist from their waywardness and turn a new leaf."

In October, a case against 47 men charged with public displays of affection with members of same sex was thrown out. Presiding judge, Justice Rilwan Aikawa, struck out the case and said he had done so due to the "lack of diligent prosecution". The men had been charged under the Same Sex Marriage (Prohibition) Act (SSMPA). The case, which began in 2018 (see below), had previously been delayed several times after prosecution witnesses failed to appear. »

(vrije vertaling:

In oktober werden 76 mensen, waaronder 59 mannen en 17 vrouwen, gearresteerd door veiligheidstroepen in de stad Kano op beschuldiging van het organiseren van een homohuwelijk. Buhari Saad, een woordvoerder van het Nigeria Security and Civil Defense Corps (NSCDC) in de staat Gombe, een paramilitaire organisatie onder de regering, verklaarde: "We hebben 76 vermoedelijke homoseksuelen aangehouden op een verjaardagsfeestje georganiseerd door een van hen die op het punt stond met zijn man te trouwen. verloofde op het evenement".

In augustus vond een massa-arrestatie plaats in de stad Ekpan in de zuidelijke deelstaat Delta, tijdens een gebeurtenis die door de autoriteiten werd omschreven als een 'homohuwelijk'. Het aantal gearresteerde personen is onduidelijk. Een politiewoordvoerder verklaarde dat 67 mensen vervolgd zullen worden wegens "het naar verluidt houden en bijwonen van een huwelijksceremonie voor mensen van hetzelfde geslacht." Sommige verdachten werden tijdens een live-uitzending door de politie voor camera's geparadeerd. In september werden 69 gearresteerde personen op borgtocht vrijgelaten nadat ze elk 500.000 naira (\$645) aan de rechtbank hadden overgemaakt.

2022

In juni veroordeelde een sharia-rechtbank drie mannen ter dood door steniging wegens seksuele handelingen van hetzelfde geslacht in de noordelijke staat Bauchi. In reactie op het vonnis uitten LHBTQ+-rechtengroepen de vrees dat dit tot soortgelijke gevallen zou kunnen leiden in de staten van het land die de islamitische wet toepassen. William Rashidi, directeur van Equality Triangle, zou zeggen: 'Deze veroordeling opent de deur voor meer draconische oordelen tegen LGBTQ-personen. Het is een oproep tot geweld.'

Volgens The Initiative for Equal Rights, een lokale NGO, werden in maart 42 personen willekeurig gearresteerd en vastgehouden door de politie in Kaduna op basis van hun vermeende seksuele geaardheid.

2021

In december werden veertig mannen, vermoedelijk homoseksueel, gearresteerd op een verjaardagsfeestje in Bauchi. 31 werden op borgtocht vrijgelaten, terwijl negen anderen, die als vrouwelijker werden gezien, in hechtenis werden gehouden. De politie en Hisbah, de islamitische moraalpolitie, rapporteerden de kwestie verkeerd en verklaarden dat de mannen een homohuwelijk voerden. De slachtoffers werden voor de sharia-rechtbank aangeklaagd wegens 'onnatuurlijke misdrijven'.

2020

Uit het rapport van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken blijkt dat in de twaalf noordelijke staten die de sharia hebben aangenomen, degenen die veroordeeld zijn voor seksueel gedrag van hetzelfde geslacht onderworpen kunnen worden aan steniging, maar de rechtbanken hebben dergelijke straffen in de loop van het jaar niet opgelegd. In plaats daarvan werden de veroordeelden veroordeeld tot zweepslagen.

In januari arresteerde de religieuze politie vijftien pas afgestudeerden op een feest in Kano, in het noorden van Nigeria. Ter bevestiging van de arrestaties zei plaatsvervangend commandant-generaal Shehu Tasi'u Is'haq: "We hebben de dwalende studenten gearresteerd en overgebracht naar ons gevangeniscentrum op ons hoofdkwartier in Sharada. Terwijl ze in ons gevangeniscentrum zijn, zullen ze geheroriënteerd worden en aan het einde van de dag zullen ze hun eigenzinnigheid opgeven en een nieuwe weg inslaan." In oktober werd een zaak tegen 47 mannen die beschuldigd waren van openbare uitingen van genegenheid met leden van hetzelfde geslacht afgewezen. De voorzittende rechter, rechter Rilwan Aikawa, schrapte de zaak en zei dat hij dit had gedaan vanwege het "gebrek aan zorgvuldige vervolging". De mannen waren aangeklaagd op grond van de Same Sex Marriage (Prohibition) Act (SSMPA). De zaak, die in 2018 begon (zie hieronder), werd eerder meerdere malen uitgesteld nadat getuigen van de vervolging niet verschenen.)"

Daarnaast wenst verzoeker te wijzen op het feit dat er ernstige problemen zijn mbt registratie en opvang van asielzoekers in Nederland. Uiteraard zal verzoeker, bij overdracht naar Nederland, hier ook mee geconfronteerd worden. De verwerende partij houdt hier onvoldoende rekening mee.

Uit informatie waar verzoeker over beschikt (https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/05/AIDA-NL_2022update.pdf), blijkt als volgt:

'In the case of a "take back" (terugname) procedure where the asylum seeker has previously lodged an application in the Netherlands, the asylum seeker may file a new request if there are new circumstances. This is dealt with as a subsequent application, with the exception of previous applications that were implicitly withdrawn. In "take charge" (overname) procedures the asylum seeker has to apply for asylum if they want international protection.

As mentioned in this report, there have been significant issues with Registration and reception of asylum seekers throughout 2022. Many of these problems still remain. When an asylum seekers is transferred (back) to the Netherlands on the basis of the Dublin Regulation, they will encounter the same problems all other asylum seekers in the Netherlands encounter.'

(vrije vertaling:

'Bij een terugnameprocedure waarbij de asielzoeker eerder in Nederland een aanvraag heeft ingediend, mag de asielzoeker een nieuw verzoek indienen als er nieuwe omstandigheden zijn.

Dit wordt behandeld als een vervolgaanvraag, met uitzondering van eerdere aanvragen die impliciet zijn ingetrokken. Bij 'overname'-procedures moet de asielzoeker asiel aanvragen als hij internationale bescherming wenst.

Zoals vermeld in dit rapport zijn er in 2022 aanzienlijke problemen geweest met de registratie en opvang van asielzoekers. Veel van deze problemen bestaan nog steeds. Wanneer een asielzoeker op grond van de Dublinverordening (terug) wordt overgebracht naar Nederland, zal hij tegen dezelfde problemen aanlopen als alle andere asielzoekers in Nederland.') (eigen onderlijning)

Het staat uiteraard vast dat er, mbt verzoeker, geen nieuwe omstandigheden zijn, gezien zijn homoseksuele geaardheid voor verzoeker al gekend was voor de indiening van zijn asielaanvraag in Nederland. Hierdoor loopt verzoeker, na overdracht naar Nederland, dan ook een uitdrukkelijke risico op gedwongen terugkeer van Nederland naar Nigeria (schending van het principe van non refoulement).

Verder wenst verzoeker erop te wijzen dat er zeer veel problemen bestaan mbt registratie en opvang van asielzoekers in Nederland. Uit informatie waar verzoeker over beschikt, blijkt inderdaad als volgt:

"In January 2019, the Secretary of State of Justice introduced a new policy, that requires every asylum seeker to complete an extensive form at the start of the registration procedure, containing questions on their (1) identity; (2) place and date of birth; (3) nationality, religious and ethnic background; (4) date of leaving the country of origin; (5) arrival date in the Netherlands; (6) remains/stay in one or more third countries when appropriate; (7) identity cards or passport; (8) itinerary; (9) schooling/education; (10) military services; (11) work/profession; and (12) living environment and family.

The completed form is followed by a registration interview (Aanmeldgehoor). During the registration interview, questions can be asked about identity, nationality, travel route and family members.

Additionally, the IND briefly questions the asylum seeker as to their reasons for requesting asylum, in order to judge the complexity of the case, to better prepare for subsequent steps to be taken during the rest of the procedure, and to assess whether the asylum seeker is in need of specific procedural guarantees.

The Aliens Decree on the Regular Asylum Procedure ("Track 4") was amended and entered into force on 25 June 2021.⁶⁷ Consequently, amongst other changes, the registration procedure, including the registration interview, is formally laid down in the Aliens Decree. Since the amendment, the immigration officer explicitly questions the asylum seeker, during the registration interview, about the reasons for

fleeing their country of origin. This also applies to unaccompanied minors. This change was criticised by the Dutch Council for Refugees, given that during the registration procedure, the asylum seeker does not benefit from legal assistance and is not entitled to obtain individualized information. As a result, the asylum seeker will not be informed about the impact of their statements regarding reasons for fleeing his country of origin. It should be noted that asylum seekers receive a brochure from the IND at the start of the registration procedure; however, the brochure just provides general information about the asylum procedure in the Netherlands, and cannot be considered as a substitute for individualised assistance.

On 25 February 2022, the Regional Court of Zwolle agreed with the asylum seeker that due to their explicit request for legal assistance at the start of the application procedure not being addressed, the Secretary of State had violated the principle of due care.

Due to the extensiveness of the registration form and its follow up registration interview, the first (verification) interview on day 1 of the regular asylum procedure has been abolished.

(vrije vertaling:

In januari 2019 heeft de staatssecretaris van Justitie nieuw beleid geïntroduceerd, waarbij iedere asielzoeker bij aanvang van de registratieprocedure een uitgebreid formulier moet invullen met daarin vragen over

hun (1) identiteit; (2) geboorteplaats en -datum; (3) nationaliteit, religieuze en etnische achtergrond; (4) datum van vertrek uit het land van herkomst; (5) aankomstdatum in Nederland; (6) blijft/blijft in een of meer derde

landen indien van toepassing; (7) identiteitskaarten of paspoort; (8) reisschema; (9) scholing/onderwijs; (10) militaire diensten; (11) werk/beroep; en (12) leefomgeving en gezin.

Na het ingevulde formulier volgt een aanmeldingsgesprek. Tijdens het aanmeldingsgesprek kunnen vragen worden gesteld over identiteit, nationaliteit, reisroute en gezinsleden.

Daarnaast ondervraagt de IND de asielzoeker kort over de redenen van zijn asielaanvraag, om zo de complexiteit van de zaak te kunnen beoordelen en om zich beter voor te bereiden op vervolgstappen tijdens de procedure.

rest van de procedure, en om te beoordelen of de asielzoeker specifieke procedurele waarborgen nodig heeft.[sic]

Het Vreemdelingenbesluit reguliere asielprocedure ("Spoor 4") is gewijzigd en op 25 juni 2021 in werking getreden.⁶⁷ Als gevolg daarvan wijzigt onder meer de aanmeldingsprocedure, waaronder de aanmeldingsgesprek, is formeel vastgelegd in het Vreemdelingenbesluit. Sinds de wijziging ondervraagt de immigratieambtenaar de asielzoeker tijdens het aanmeldingsgesprek expliciet over de redenen om zijn land van herkomst te ontvluchten. Dit geldt ook voor alleenstaande minderjarigen. Deze wijziging kreeg kritiek van VluchtelingenWerk, aangezien de asielzoeker dat tijdens de registratieprocedure wel doet [sic] geen recht heeft op juridische bijstand en geen recht heeft op geïndividualiseerde informatie. Hierdoor wordt de asielzoeker niet geïnformeerd over de impact van zijn verklaringen over de redenen om zijn land van herkomst te ontvluchten. Opgemerkt moet worden dat asielzoekers bij aanvang van de aanmeldingsprocedure een brochure van de IND ontvangen; De brochure geeft echter slechts algemene informatie over de asielprocedure in Nederland en kan niet worden beschouwd als vervanging van geïndividualiseerde hulpverlening.

Op 25 februari 2022 heeft de rechtbank Zwolle met de asielzoeker afgesproken dat doordat hun expliciete verzoek om rechtsbijstand bij aanvang van de aanvraagprocedure niet is gehonoreerd, de

De minister van Buitenlandse Zaken had het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Vanwege de uitgebreidheid van het aanmeldformulier en het vervolgaanmeldingsgesprek is het eerste (verificatie)gesprek op dag 1 van de reguliere asielprocedure komen te vervallen.).

Mbt de opvangproblematiek van asielzoekers in Nederland, verwijst verzoeker naar de hiernavolgende informatie:

"The Netherlands experienced various reception crises, one of which in 2015, while the latest started in September 2021. Whereas the reception crisis experienced in 2015 was due to an unexpected and very high number of new arrivals of asylum seekers, the current one could have been prevented, had the government anticipated the possibility of having to manage an increase in the number of new arrivals.

Instead, many reception centres were closed as soon as the number of arriving asylum seekers dropped, which caused the current shortage of asylum reception places.

481 People have been sleeping on the floor outside the Ter Apel centre while waiting for their turn to register, followed by a transfer to one of the many (Crisis) Emergency Reception Centres that opened (and closed) around the country from September 2021 onwards. The reception crisis continued throughout 2022. »

(vrije vertaling :

"Nederland heeft met verschillende opvangcrises te maken gehad, waarvan er één in 2015, terwijl de laatste in september 2021 begon. Waar de opvangcrisis in 2015 te wijten was aan een onverwacht en

zeer hoog aantal nieuwkomers van asielzoekers, had de huidige crisis kunnen voorkomen had kunnen worden als de regering had geanticipeerd op de mogelijkheid dat zij een stijging van het aantal nieuwkomers zou moeten opvangen.

In plaats daarvan werden veel opvangcentra gesloten zodra het aantal binnenkomende asielzoekers daalde, waardoor het huidige tekort aan asielopvangplaatsen ontstond.

481 Mensen hebben op de grond buiten het centrum van Ter Apel geslapen terwijl ze wachtten op hun beurt om zich te registreren, gevolgd door een overplaatsing naar een van de vele (Crisis) Noodopvangcentra die vanaf september 2021 in het hele land zijn geopend (en gesloten). De opvangcrisis duurde het hele jaar 2022. »)

Hieruit volgt dat verzoeker, die niet tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming in Nederland heeft gewezen op zijn homoseksuele geaardheid, dan ook niet meer de mogelijkheid gaat hebben om een volwaardige asielaanvraag in te dienen, bij gebreke aan nieuwe elementen waar hij niet van op de hoogte was tijdens zijn vorig verzoek om internationale bescherming. (schending van non-refoulement) Daarnaast wenst verzoeker te wijzen op de problemen mbt registratie van asielaanvragen in Nederland en mbt opvang van asielzoekers.

De bestreden beslissing schendt aldus artikel 3 EVRM iuncto artikel 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is;”

2.2.2. Beoordeling

In de bestreden beslissing wordt, zoals reeds gesteld, toepassing gemaakt van de Dublin III-verordening. De verwerende partij is van oordeel “dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18 §1 d van Verordening 604/2013.”

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, van de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 24 mei 2023, nr. 256.585)

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en

dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla t. Polen, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, § 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov t. Rusland, §. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Oostenrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said t. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim t. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. t. Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y.t. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi t. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov t. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim t. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM

11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh t. Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (zie: EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (zie: EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. t. Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (zie: EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ten slotte moet er nog op worden gewezen dat in een arrest van 16 februari 2017 het Hof van Justitie in een zaak die als voorwerp had een Dublin-overdracht, en waarin het Hof wees op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III-verordening én de Opvangrichtlijn, heeft geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4

van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Derhalve moet worden nagegaan of een zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Nederlandse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublinterugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of artikel 3 van het EVRM.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Nederland. Daarbij is rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij en met het Asylum Information Database – Country Report: Netherlands – 2022 Update, laatste update op 22 mei 2023, hierna het AIDA-rapport genoemd. De verwerende partij heeft weliswaar oog gehad voor de kritische bemerkingen in het rapport, maar is van oordeel dat er geen sprake is van dermate structurele tekortkomingen op het vlak van de opvang en de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dat niet zou kunnen worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat niet kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Nederland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het komt dan ook aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzzaam is. Het gegeven dat zij het niet eens is met het standpunt van de verwerende partij volstaat daartoe niet.

De verzoekende partij betoogt vooreerst dat ze de Nederlandse autoriteiten in het kader van de behandeling van haar VIB niet heeft verteld over diens homoseksuele geaardheid, dat ze een weigeringsbeslissing heeft ontvangen en dat ze dus zal worden gerepatriëerd naar Nigeria.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij deze vrees al had geuit en dat de verwerende partij daarop heeft geantwoord, stellende dat het weliswaar klopt dat haar VIB in Nederland werd afgewezen, maar dat ze na overdracht een nieuw VIB zal kunnen indienen indien ze dat wenst, dat, wat het risico op indirect refoulement betreft, Nederland partij is bij het Verdrag van Genève en het VRM zodat er kan worden van uitgegaan dat de Nederlandse autoriteiten zich houden aan hun internationale verplichtingen, dat er geen elementen voorliggen waaruit blijkt dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren, en dat ook uit het gehanteerde AIDA-rapport blijkt dat de verzoekende partij een nieuw VIB kan indienen indien er nieuwe elementen zijn.

Met haar standpunt herhaalt de verzoekende partij in wezen wat ze had voorgelegd aan de verwerende partij, maar toont ze niet aan dat de beoordeling van haar argumentatie niet correct of kennelijk onredelijk zou zijn of dat ten onrechte zou zijn besloten dat het risico op een schending van het non-refoulementbeginsel niet is aangetoond. In die optiek is de verwijzing naar de situatie in Nigeria niet dienstig.

De verzoekende partij verwijst verder naar het AIDA-rapport en betoogt dat de verwerende partij onvoldoende rekening houdt met het feit dat er ernstige problemen zijn met betrekking tot de registratie en opvang van asielzoekers in Nederland, waarmee ze, bij overdracht, ook zal worden geconfronteerd.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij erop heeft gewezen dat Dublin-terugkeerders die aan Nederland worden overgedragen dezelfde problemen ondervinden als de andere verzoekers in Nederland. Zij heeft rekening gehouden met de opvangcrisis maar heeft gewezen op het feit dat er sinds september 2022 geen verzoekers meer op straat slapen. Zij verwijst daartoe naar de pagina's 95-98 van het AIDA-rapport. De verzoekende partij citeert weliswaar uit het AIDA-rapport, maar gaat eraan voorbij dat in dit rapport, zoals de verwerende partij terecht heeft vastgesteld, er ook op wordt gewezen dat, toen de maximumcapaciteit in het registratiecentrum Ter Apel werd overschreden en mensen inderdaad werden opgevangen in grote tenten, een extra centrum werd geopend waar de nog niet geregistreerde verzoekers om internationale bescherming werden opgevangen. Verder wordt verwezen naar de verschillende crisisnoodopvangcentra. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de

verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat de vastgestelde moeilijkheden niet tot het besluit leiden dat de opvangfaciliteiten gekenmerkt worden door systeemfouten in die mate dat van een overdracht zou moeten worden afgezien. Daarenboven hebben de Nederlandse autoriteiten uitdrukkelijk ingestemd met het terugnameverzoek, en maakt de bestreden beslissing melding van het feit dat de Nederlandse autoriteiten vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht. Zij kunnen dus de nodige schikkingen treffen met betrekking tot zijn opvang.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing het volgende gesteld met betrekking tot de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming:

“Betrokkene uitte bezwaar tegen een terugkeer naar Nederland omdat hij er een weigeringsbeslissing kreeg. Hij verklaarde dat Nederland hem wil terugsturen naar Nigeria en hij helemaal niet terug kan. Gevraagd of er nog andere redenen voor bezwaar zijn, herhaalde betrokkene wat hij reeds gezegd had. Hij verklaarde dat hij (i.e. in Nederland) niet voldoende gezegd had dat hij homoseksueel is en hij hierdoor aan geloofwaardigheid verloren had. Hij stelde dat hij in het begin bang was om het te zeggen. Hij stelde dat hij na het krijgen van de weigeringsbeslissing schrik had dat ze hem gingen deporteren en hij daarom naar andere landen is getrokken.

Zoals reeds aangehaald biedt het indienen van een verzoek om internationale bescherming geen garantie op het verkrijgen van verblijfsdocumenten. Het loutere gegeven dat betrokkene een weigeringsbeslissing kreeg in Nederland wijst er niet op dat hij door een overdracht een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De situatie van verzoekers om internationale bescherming in Nederland wordt onder andere belicht in AIDArapporten (“Asylum Information Database”), een project dat mede gecoördineerd wordt door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) (Anna Chatelion Counet, Arno Pinxter, e.d., “Asylum Information Database – Country Report : Netherlands – 2022 update”, laatste update op 22.05.2023, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/05/AIDA-NL_2022update.pdf Een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

In dit rapport wordt gesteld dat bij personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Nederland worden overgedragen de standaardprocedure tot het bekomen van internationale bescherming gevolgd wordt. Indien het gaat om een terugname (“take back”) van de betrokkene, hetgeen in dit dossier het geval is dan kan de overgedragen persoon in Nederland een nieuw verzoek om internationale bescherming indienen indien er nieuwe elementen zijn. Dit verzoek wordt dan beschouwd als een volgend verzoek om internationale bescherming, met uitzondering van verzoeken die als impliciet ingetrokken werden beschouwd (p.54).”

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij de mogelijkheid zal hebben om een nieuw VIB in te dienen op grond van nieuwe elementen. In de mate dat ze er zelf op wijst dat het feit dat ze niet eerder melding heeft gemaakt van haar geaardheid waarop ze zich nu beroept, dat dit de geloofwaardigheid aantast en dat dit geen nieuw element is zodat er een groot risico is op een gedwongen terugkeer van Nederland naar Nigeria, is de Raad van oordeel dat niet kan worden vooruitgelopen op de uitkomst van een nieuw VIB. Hoe dan ook wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat Nederland, als lidstaat, het non-refoulementbeginsel en de verdragsverplichtingen die voortkomen uit de Conventie van Genève en het EVRM onderschrijft en dat er kan van worden uitgegaan dat de Nederlandse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen en dat niet is aangetoond dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De verzoekende partij toont niet met concrete argumenten aan dat daar anders over moet worden gedacht.

De verzoekende partij hekelt tot slot nog de registratieprocedure tijdens dewelke de verzoeker om internationale bescherming geen recht heeft op juridische bijstand en niet wordt geïnformeerd over de impact van zijn verklaringen. De verzoekende partij toont met een verwijzing naar de door haar geciteerde passage uit het AIDA-rapport niet aan dat er sprake is van systeemfouten in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming zoals begrepen in artikel 3.2 van de Dublin III-verordening, temeer nu uit het citaat zelf blijkt dat rechtsbescherming tegen een onzorgvuldig handelen van de overheid mogelijk is.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de verwerende partij niet ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of zij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerder, bij de overdracht naar Nederland zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielpcedure. De verzoekende partij heeft geen elementen aangebracht die erop wijzen dat deze conclusie en de

conclusie dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de toepasselijke bepalingen of de hogere rechtsnormen zou zijn, en al evenmin dat de verwerende partij daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de schorsing zou kunnen worden bevolen, volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. HERBOTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HERBOTS

A. WIJNANTS